

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na oczywistym błędzie w ocenie i braku dostatecznego uzasadnienia w zakresie w jakim podstawą zlecenia windykacji z dnia 19 października 2011 r. są wyłącznie okoliczności — obejmujące sprawozdanie z audytu oraz decyzję Komisji na mocy której uznano za niekwalifikowalne niektóre koszty zgodnie z ustaleniami rzeczonoego audytu finansowego dotyczącego w szczególności umowy MOSAICA — zakwestionowane w odniesieniu do ich uzasadnienia i zasadności w postępowaniu w sprawie T-546/11 Technion — Israel Institute of Technology i Technion Research & Development przeciwko Komisji ⁽¹⁾.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu zasady zakazującej bezpodstawnego wzbogacenia przez Komisję. Strona skarżąca podnosi, że:

— Komisja przyznałaby sobie korzyści wynikające ze świadczeń w ramach umowy jak też wyników prowadzonych badań nie płacąc za ich wykonanie gdyby miała odzyskać żadaną kwotę obejmującą wszystkie świadczenia zrealizowane przez pracownika TECHNION, M. K., w ramach umowy MOSAICA;

— strona skarżąca ma prawo żądać zwrotu kosztów dotyczących świadczeń wykonanych w ramach umowy MOSAICA;

— w przypadku dokonania zwrotu strona skarżąca zostałaby pozbawiona nie tylko kwoty odpowiadającej rzeczywiście wykonanym świadczeniom, ale poniosłaby również dodatkową stratę, gdyż nie tylko musiałaby dokonać zwrotu, ale również ponieść koszty wynikające z wykonania zrealizowanych świadczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, C 355, s. 28.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2012 r. — PT Ecogreen Oleochemicals i inni przeciwko Radzie

(Sprawa T-28/12)

(2012/C 73/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PT Ecogreen Oleochemicals (Batam, Indonezja), Ecogreen Oleochemicals (Singapore) Pte Ltd (Singapur, Singapur), Ecogreen Oleochemicals GmbH (Dessau-Rosslau, Niemcy) (przedstawiciele: F. Graafsma i J. Cornelis, advocaten)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1138/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antidumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. L 293, s. 1) w zakresie dotyczącym skarżących;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący:

— naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) w ten sposób, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie oddalając twierdzenie skarżących, iż podmioty PTEO i EOS stanowią jeden podmiot gospodarczy. W rezultacie Rada odliczyła od ceny eksportowej niedopuszczalną, fikcyjną prowizję na mocy art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, zważywszy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, istnienie jednego podmiotu gospodarczego wyklucza tego rodzaju odliczenie fikcyjnej prowizji.

2) Zarzut drugi, podniesiony tytułem pomocniczym, wedle którego:

— okoliczność włączenia fikcyjnej marży zysku w wysokości 5 % przy dokonywaniu dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego stanowi niedopuszczalną wykładnię art. 2 ust. 10 lit. i) tego rozporządzenia. Jedynie marża rzeczywiście pobrana przez pośrednika może zostać odliczona od ceny eksportowej. Omawiany zarzut drugi zostaje podniesiony tytułem pomocniczym jedynie na wypadek, gdyby Sąd uznał, iż Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie oddalając twierdzenie skarżących, wedle którego podmioty PTEO i EOS stanowią jeden podmiot gospodarczy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343, s. 51.

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Icelandic Group UK przeciwko Komisji

(Sprawa T-35/12)

(2012/C 73/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Icelandic Group UK Ltd (Grimsby, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: V. Sloane, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

sprawy brak jest podstaw do ustalenia istnienia szczególnej sytuacji w rozumieniu art. 239 jest oczywiście błędny.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji Komisji z dnia 15 listopada 2011 r. nr C(2011) 8113 wersja ostateczna, w której Komisja uznała, że zwrot należności celnych przywozowych nie jest uzasadniony w konkretnym wypadku (sygn. akt REM 04/2010);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z tą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz art. 906a rozporządzenia Komisji nr 2454/93/EWG⁽¹⁾ w ten sposób, że pozwana naruszyła prawa skarżącej do obrony w postępowaniu prowadzonym do wydania art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji, że pozwana wydała decyzję wpływającą niekorzystnie na prawa skarżącej bez umożliwienia jej przedstawienia swego stanowiska co do okoliczności stanowiących podstawę do jej wydania, to jest co do twierdzenia pozwanej, że władze Zjednoczonego Królestwa nie popełniły błędu w odniesieniu do przywozów mających miejsce w okresie od dnia 1 grudnia 2006 r. do dnia 24 lipca 2007 r.

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b), art. 236 lub art. 239 rozporządzenia Rady nr 2913/92⁽²⁾, w ten sposób, że:

— pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez ustalenie, że przesłanki zwrotu należności celnych przywozowych określone w art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 nie zostały spełnione w rozpatrywanym stanie faktycznym; pogląd pozwanej, wedle którego władze Zjednoczonego Królestwa nie popełniły błędu w odniesieniu do przywozów dokonanych w okresie od dnia 1 grudnia 2006 r. do dnia 24 lipca 2007 r. jest oczywiście błędny;

— ponadto, względnie tytułem pomocniczym, pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez zdecydowanie, że przesłanki zwrotu należności celnych przywozowych, określone w art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 nie zostały spełnione; pogląd pozwanej, wedle którego w stanie faktycznym rozpatrywanej

(¹) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2012 r. — Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM — López Cabré (TEEN VOGUE)

(Sprawa T-37/12)

(2012/C 73/59)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advance Magazine Publishers, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: T. Alkin, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Eduardo López Cabré (Barcelona, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie R 1763/2010-4 w zakresie, w jakim dotyczy ona sprzeciwu opartego na wcześniejszym znaku towarowym; oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TEEN VOGUE” m.in. dla towarów z klasy 18 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5265517

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Eduardo López Cabré